

Мудрість і сила посмішки

Зараз я напишу дещо несподіване. Готові?
Один у полі радіє волі! Знаю, ви посміхаєтесь. Це, звичайно, жарт на тему затертого до дірок прислів'я про силу масовості ("один у полі не воїн"). Весело і правильно підкреслювати просту істину: одна добра, вільна душа варта сімох армій.

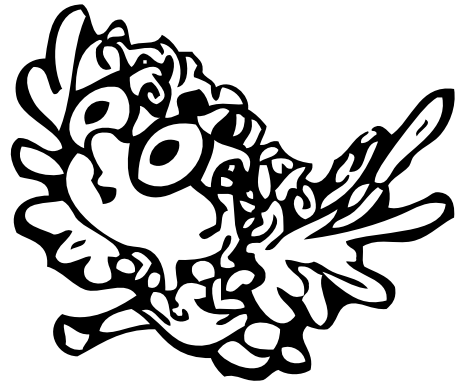
Згадаємо слово Боже з такого приводу.

Душа – це найвища цінність людини, і її силою є віра. Думки та ідеї, плани та задуми, мрії та знання, любов і пристрасть, терпіння і смирення, фантазія, надія, розуміння і співчуття, все найкраще у моїй свідомості – це душа. Як можна сумніватись у існуванні душі? Посмішка – найпереконливіший доказ того, що душа існує та дає мені віру! Людина може ділитися вірою і випромінювати віру, щоб утвердити найвищу цінність людини. Віра робить людину творцем. З вірою я стаю краще. Віра міняє світ. Посміхнись! (Священне писання, розділ Одкровення, текст Символ віри, 9-17).

Отже, для нас, віруючих в найвищу цінність людини, посмішка – священна. Йдеться про добру посмішку, не насмішку. Насмішка принижує людину, це пісня злодіїв та забіяк, вкрадена радість, свято за чужий рахунок. Кепкування та глузування є негідною пародією на доброзичливу усмішку. Добра посмішка випромінює віру, допомагає людині переступити через страх, біль, нудьгу, гіркоту. Сила посмішки одушевляє світ і утверджує найвищу цінність людини, творить добро.

Посмішка – супутниця щастя та задоволення. Якщо вам бракує віри, ви можете обуритися: навколо безлад та свавілля, всі ходять, не піднімаючи очей від підлоги, настроїв препоганій, здоров'я таке, що можна позаздрити мертвим, то про яке таке щастя ти, великодушний добродію, смієш торочити, не знаючи собачого життя мого!? А я вислухаю це з посмішкою, і моя посмішка означатиме, що я, зі всією повагою до вас, сміюся над такими настроями та показую вам приклад, як треба ставитись до неминучих нападів безвір'я. Звісно, що з посмішкою. Смійтеся над собою, більше того, запросіть Бога до цієї забавки, беручи в руки Священне писання у хвилини нудьги. Бо ж сказано: читай символ віри; думай, мрій, черпай натхнення з символу віри; коли страшно, гірко, нудно, долаючи розчарування, хворобу, безсилля, коли віра слабшає – читай символ віри!

Душа – господар почуттів. І мудра посмішка засвідчує цю силу душі. З посмішкою навіть чужі образи легко прощати, бо кривдники принижують, перш за все, самих себе. Ми створені Богом не для того, щоб воювати, а для того, щоб володіти собою, маючи на увазі істину досконалого початку: я є всесвіт. Щасливі й благословенні ті, хто радіє волі!

ІДЕАЛІСТ

Релігійний бюлетень "Ідеаліст"
("Идеалист", "Idealist")

№ 8

25.09.2012 р.

Свідоцтво про державну реєстрацію
друкованого засобу масової інформації
КВ № 19005-7795Р, видане Державною
реєстраційною службою України 05.06.2012 р.
Ціна 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Засновник, редактор, видавець:
Шеляженко Юрій Вадимович
ludstvo@gmail.com

Адреса редакції, видавця, друкарні:
вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82,
м. Київ, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35

Тираж 100 прим. Підписний індекс 68183.

Програмні цілі (основні принципи):

Утвердження індивідуальності та гласності;
пропаганда ідеологій креативного ідеалізму та
суверенітету особистості; відкрите вираження і
вільне поширення релігійних переконань
віруючими громадянами віросповідання
(релігії) Віри в Найвищу Цінність Людини;
проповідь одкровень; реалізація прав на
свободу слова, світогляду і віросповідання, на
інформацію; критика і подолання
дискримінації за ознакою масовості
(колективності) та інших видів протиправної
дискримінації; захист і розвиток вільної душі,
прав, свобод, інтересів людини і громадянина,
суспільного блага, соціальних цінностей,
істини, віри, добра, відповідальності перед
Богом, народом, власною совістю, здорового
глузду та верховенства права.

коментарі пояснять Священне писання

Релігійний
бюлетень
№ 8
25.09.2012

Редакція релігійного журналу "Мораль" готується опублікувати низку богословських коментарів до текстів Священного писання. Такі коментарі допоможуть віруючим торкнутися душею авторського замислу, полегшити та впорядкувати своє спілкування з Богом.

У коментарях будуть розкриті логічні зв'язки між текстами, пояснюватиметься глибинний зміст ключових тез слова Божого.

Богословський коментар до тексту Досконалого початку (розділ Одкровення) вийде у найближчому випуску журналу "Мораль".

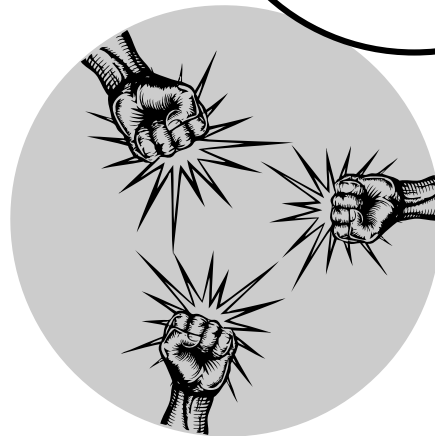

Всі добрі книги містять слово Боже

Українська Душевна спільнота виступає за визнання неприбутковою діяльністю та звільнення від оподаткування створення, видання та розповсюдження доброї літератури у будь-якій формі: книг, журналів, газет, електронних книг, тощо. Відповідна позиція буде заявлена у маніфесті Хранителя віри, що нині очікує благословення.

Всі добрі книги містять слово Боже. Недарма в народі кажуть: "З книгою подружишся, розуму наберешся"; "Одна книга тисячі людей навчає"; "Хороша книга яскравіша за зірку"; "Нема розумного сусіда – з книгою поговори".

Доброю слід визнати літературу, яка утверджує найвищу цінність людини, уникає маніпуляцій недосконалими почуттями людей, заохочує читачів володіти собою, не спрямована на здобуття надмірної вигоди чи любові та створюється, перш за все, заради допомоги читачам у самостійному розвитку, пізнанні та творенні власного всесвіту.

Ви знову живете у передчутті революції. Прогнози, що завтра все зміниться, стали звичними і регулярними, наче божевільні віщування про кінець світу.

Вам не подобається, як влаштоване суспільство. Вам не подобаються люди навколо і, тим більше, не подобається начальство. Ви нікого не хочете слухати, ні з ким не хочете домовлятися. Ви єдині лише у гніві та в очікуванні чудес.

Ви хочете змін. Старше покоління сподівається на зміну поколінь. Молодші заглядають в рот старшим в очікуванні наказу змінитися. Мрійники ненавидять реальність, чекаючи, що їх мрії здійснисть хтось інший. Реалісти ненавидять мрії, чекаючи, що план дій для них вигадас хтось інший – та ще й заплатить їм за те, щоб вони знайшли своє щастя!

Ви не існуєте, бо не мислите. Не хочете думати, «ламати голову». Солодке забуття – ваша головна потреба, і ви кладете на ніч під подушку непрочитані книжки замість того, щоб уважно читати їх, міркуючи над кожним словом. Ви підкоряєтеся відчуттям та імпульсам замість того, щоб володіти собою. Ви постійно жертвуєте собою, перекладаючи відповідальність за себе на когось іншого.

Ви очікуєте дива у будь-якій формі, окрім власних добрих справ. Але дива не станеться, поки ви шукаєте його зовні, а не всередині себе.

Ви відчуваєте, що всесвіт недосконалий, і це справді так. Що б ви не вподобали, кого б ви не

полюбили, рано чи пізно доведеться розчаруватися. Бо навколо вас нема нічого досконалого. Все, що збоку, рано чи пізно починає виглядати недосконалим. Достатньо глянути на себе збоку, щоб розчаруватися в собі.

І ніякої революції не станеться, якщо ви кричатимете про своє розчарування. Всі кричать, а світ не міняється. Розчарування можна перебороти, відкинувши ненависть та зневіру, прийнявши всесвіт таким, який є – не як даність, а як інструмент самоудосконалення, бо ви завжди знаходитесь в центрі всесвіту, ви є всесвіт і ви міняєте себе на краще, удосконалюючи всесвіт.

Людина – не те, чим виглядає збоку. Людина – невидима, ідеальна душа, яка володіє всесвітом, у якій завжди є прагнення досконалості. Це голос Божий, світло з неба, шепіт совісті, водоспад доброї волі. Тому не варто чекати змін та революцій. Користуйтеся внутрішнім імпульсом, словом Божим всередині себе, щоб рухати недосконалий всесвіт у досконалому напрямку.

Знаю, зазвичай ви стоїте спиною до Бога. Повернутися обличчям до Бога – це найголовніша революція. Людям, яким вистачає натхнення спілкуватися з Богом, вистачить також натхнення на будь-яку добру справу.

Сприймійте релігію не як тінь минулого, а як джерело натхнення. Повірте у майбутнє, побудоване власними силами. Не за чужим, а за власним планом. Майбутнє, особисто змальоване вами на чистому аркуші всесвіту. Для вас, створених за образом та подобою Бога-творця, нема і не може бути якогось остаточного священного писання, бо священне писання твориться щодня у спілкуванні людей з Богом. Нема і не може бути якогось споконвіку правильного традиційного обряду, бо звичних обрядів варто дотримуватися лише в очікуванні одкровення, яке змінює звички разом із уявленнями про звичне. Нема і не може бути якоїсь єдино правильної церкви або релігійної громади, бо жодна сила, навіть сила організованої людської маси та громадської думки більшості, не може стримувати покликання вільних душ самостійно звертатися до Бога та творити добро від Божого імені.

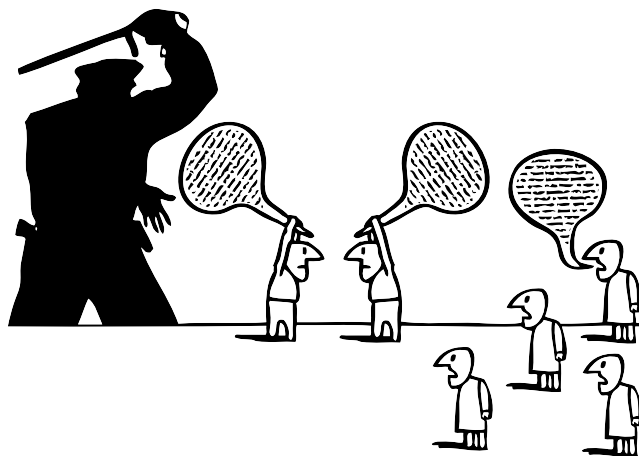
Щоб перемогти усі розчарування, треба здійснити революцію у власній душі. Стати суверенною особистістю, опанувати свою долю, знайти щастя на самоті. Навчитися творити добро і домовлятися з людьми про спільне творення добра, спільну вигоду, спільне благо. Бо не почуття, а розумний договір людей, які високо цінують один одного, є основою людської солідарності та досконалості суспільства.

Як би не хотілося жити всліпу, треба боротися з собою та підкоряти свої потреби добрій волі розуму. І коли ви переможете себе, ви зрозумієте, що справжня перемога – не помста, не знищення ворога, а творення своєї вільної душі, чесною, гідною і тому непереборною.

Релігійний
бюлетень
№ 8
25.09.2012

«Брехні слухають, а брехунів б'ють»

Народна мудрість, як завжди, влучна. Брехати погано, але хто ладен вірити першим-ліпшим побрехенькам? І якщо люди вірять наклепам, в чому проблема: у наклепах або у нашій легковірності?

*Наклеп солодко спочатку
Вітерцем тихенько віє.
Як струмок, поволі, м'яко
Летиться в помисли людській...
З натовпу гримить на жертву
І ярлик "злочинця" клеїть.
Хто оббріханий - той мертвий
Для суспільства, для людей.*

Так, у вільному перекладі, звучать уривки з арії La Calunnia у опері «Севільський цирульник». Хто не чув цей класичний панегірик наклепу проникливим басом Анатолія Кочерги? І хто не бачив у житті на власні очі моторошного процесу, оспіваного у цій арії?

Покарання за наклеп мають давню історію. Наприклад, за «кримінальним кодексом» вавилонського царя Хаммурапі, вибитим на чорному базальтовому стовпі більш ніж три з половиною тисячі років тому – наклепника, що неправдиво звинуватив когось у крадіжці, належить вбити.

«Регіонал» Віталій Журавський вирішив повернутися до класики жанру: вніс законопроект № 11013 про кримінальну відповідальність за наклеп. Його підтримали в першому читанні.

Зараз вже лунають істеричні припущення, що за анекдоти про Януковича нам світять реальні строки і тюрма (рік виправних робіт чи 17 000 грн. для «простих смертних», два роки чи 25 500 грн. для журналістів та громадських діячів).

Однак насправді не такий страшний наклеп, як його малюють.

«Наклеп, тобто умисне поширення завідомо неправдивих відомостей, що ганьблять честь і

гідність іншої особи або підривають її ділову репутацію, якщо такі дії спричинили тяжкі наслідки» – досить чітке юридичне формулювання.

«Завідомо неправдивість» відомостей означає, що в суді має бути доведено: винною особою, по-перше, поширено «відомості», а не оціночні судження; по-друге, ці відомості «завідомо неправдиві», тобто, обвинувачений заздалегідь знав, що каже неправду.

Причинний зв'язок наклепу із «тяжкими наслідками», по-третє, означає, що внаслідок наклепу потерпілому має бути спричинено страждання, що викликали суттєве погіршення здоров'я або матеріальні збитки на суму не менш ніж 4250 грн. (про визначення змісту поняття «тяжких наслідків» нещодавно вийшла ґрунтовна стаття Р. Лемехи в «Часописі Академії адвокатури України»).

Якщо ці три умови не виконані, склад злочину відсутній.

Наприклад, якщо ви скажете «Вітя гандон» – це не наклеп, бо ви лише ображаєте Вітю, не поширюючи про нього ніяких неправдивих відомостей. А якщо ви скажете «Вітя вкрав державне майно, я таке читав в газеті», це не буде наклепом, бо, навіть якщо насправді Вітя не вкрав державне майно, ви все одно могли не знати, що в газеті опублікована брехня.

Якщо ви збрешете, що у бабусі, яка торгує насінням біля входу в метро, все насіння з Чорнобиля – це буде наклепом тільки у тому разі, якщо бабуся доведе, що ви розвалили її підприємство і вона ніяк не могла купити дозиметр та демонструвати всім охочим, що насіння не радіоактивне. З іншого боку, бабуся може подати на вас в суд цивільний позов, вимагаючи стягнення з вас моральних збитків у розмірі вартості дозиметра, який вона змушена була купити з вашої вини. І якщо суд виявиться незвично справедливим, або якщо бабуся нагодує суддю насінням, її позов матиме всі шанси на успіх.

Небезпечний не сам закон про кримінальну відповідальність за наклеп, а тенденції, які він відображає. Ясно, що за цим законом мало кого буде засуджено, однак можна чекати на епідемію обшуків, зокрема, в редакціях та оселях журналістів у пошуках доказів «умисності» поширення недостовірної інформації. Під час обшуків вилучатимуть редакційну документацію, розкриють конфіденційні джерела, «знаходять» зброю, наркотики, порнографію. І це буде спричинено не самим законом про наклеп, а тим, що це щоденна практика діяльності правоохоронних органів. Вони і зараз можуть вдертися у будь-яку редакцію чи оселю журналіста на цілком законних підставах, просто не роблять цього, бо хочуть виглядати пристойно. Прийняття закону про наклеп буде сигналом всім «правоохоронцям», що про пристойність тепер можна турбуватися менше.

До речі, кримінальної відповідальності за наклеп не існує у Великобританії та США – країнах, де найбільше цінується індивідуальна недоторканність людини. Замислимося, чому так. Ми вчимо дітей, що не можна лізти у бійку, коли тобі кажуть неприємні слова, і це абсолютно правильно – це культурно. На брехню і образу треба відповідати відкритістю, прагненням порозумітися та з'ясувати стосунки, у гіршому разі, вимогою про відшкодування явних збитків. Якщо людина живе в країні вільних та гідних людей, цінує себе, добре знає правду, знає, що інші люди не дурні і не повірять першим-ліпшим побрехенькам про неї – така людина не кинеється з кулаками на брехуна.

Тепер оті «товариші», що «служать народу України», зацідкуюватимуть кулаком апарату легального державного примусу в пику кожному наклепнику. Отже, наша держава не хоче вчити людей бути гідними і розумними, плекати незалежність власних суджень, самотійно відрізняти правду від брехні, зло від добра. Натомість держава лізе в бійку з наклепниками. Це може бути правильно і логічно тільки в одному випадку: якщо цій державі не потрібні свідомі громадяни, натомість вона бере під захист право легковірних дурників залишатися легковірними дурниками, не потерпаючи від наклепу – тобто, явної брехні, яку будь-яка розумна людина бачить наскрізь за кілометр, бо шила в мішку не сховаєш.

А далі, панове, нас чекає елементарна монополія держави на наклеп. Бо з новим табу буде так само, як з іншими: всі наклепники підуть шукати захисту до вождиків з начальства і знайдуть такий захист у формі гігієнічного ошийника. І будуть брехати далі – бо не можуть інакше – скажімо, про злочинну опозицію та про гнилий кризовий закордон, на який не слід орієнтуватися. Ласкаво просимо до тоталітаризму.

Вибори, добро і зло

Хранителем віри розглянуті передвиборні заяви, які потребують визначення добра і зла.

15 вересня почато процес визначення добра і зла № 17/2012 стосовно пропозиції С. В. Коннова щодо скасування презумпції невинуватості Президента, депутатів, всіх державних службовців, суддів та прокурорів по службових злочинах.

31 серпня почато процес визначення добра і зла № 15/2012 стосовно пропозиції Г. В. Балашова скасувати податки в Україні, окрім податків 5% з продажів та 10% з особистих доходів.

29 серпня за заявою В. В. Тарана, директора Громадської організації «Об'єднання «Центр політичних студій та аналітики», вирішено не починати процес визначення добра і зла стосовно дій Центральної виборчої комісії із утворення окружних виборчих комісій з виборів народних депутатів України 28 жовтня 2012 року.